

Drakflickan kapitel 35

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

Tillsammans läste de det korta brevet medan den svarta fågeln nyfiket såg på från en gren. Kära vänner! Ni befinner er i en mycket stor fara. Era före detta följeslagare Gunhild och Gabriel har slagit sig samman med kungen och hans vakter i jakten på er. De har tagit Gabriels hundar till hjälp för att spåra er, och mina fåglar säger mig att de är mycket nära nu. Jag skickade min bästa fågel Sotvinge för att ni skulle få mitt meddelande så fort som möjligt. Jag ber er, skynda allt vad ni kan och uppsök vattendraget som finns alldeles i närheten. Där kan inte hundarna känna er vittring! Simma nedströms tills ni ser en flotte på höger sida. På den kan ni sedan färdas tryggt.

Från er vän,
utbrast Amira lättat. ”Vi gjorde rätt som flydde från Gunhild.” ”Jag hör vattnet”, sade Alex. ”Vattendraget måste ligga däråt. Kom så skyndar vi oss!” Hand i hand lämnade de vägen, glömska av sitt löfte till trollen. De sprang genom ormbunkar och björnbärsris tills marken plötsligt försvann under dem och de föll framstupa ner i en virvlande flod. ”Jag tror vi hittade vattendraget!” hostade Alex när de kommit till ytan igen. Floden var strid och skummande och de fick simma av alla krafter för att inte svepas ner i virvlarna. Men det var trots allt skönt att se hur skogen formligen flög förbi på ömse sidor. Ingen skulle kunna hinna ikapp dem nu. Strax fick de syn på flotten som Ärlig beskrivit. Det var ingen idé att försöka simma dit för egen kraft i den starka strömmen, men som tur var drev de förbi flotten så nära att de kunde gripa tag i den och med stor möda ta sig upp. Flotten var byggd av stockar som glest surrats samman och sjönk så djupt när de satt sig upp på den att den nästan blev helt vattentäckt. Dessutom var det både ostadigt och obekvämt att sitta på de knaggliga stammarna. ”Färdas tryggt”, fnös Alex. ”Det håller jag inte med om.” ”Det är i alla fall bättre än att simma”, tyckte Amira. Vattnet fortsatte sin snabba färd och flotten krängde och snurrade hit och dit. Ibland kom stora grenar flytande och stötte till den och ibland krockade den med stenar som stack upp över vattenytan. Titt som tätt halkade någon av dem av och lyckades med nöd och näppe klänga upp igen med den andres hjälp. Efter en stund började det mörkna och luften blev kallare. Till råga på allt började det duggregna också, ett fuktigt och ruggigt regn som fick barnen att huttra av köld när deras redan genomvåta kläder smet åt mot kroppen ännu mer. Varken stjärnor eller måne som kunde lätta upp det kompakta mörkret syntes heller på den mulna himlen. Den natten var mardrömslik. Hela tiden samma kamp, samma ryckiga flottfärd, och gång på gång slag och stötar som fick dem att halka av från sin bräckliga farkost. Vattnet var svart och tycktes fullt av okända faror och i mörkret kunde de knappt urskilja varandras bleka ansikten. Men värst var ändå den isande kölden, som trängde ända in i märg och ben. Det kändes som om de aldrig skulle bli varma igen. När morgonen äntligen grydde upptäckte de utmattade och skrämda barnen en ny fara i det bleka morgonljuset. Under natten hade floden ökat farten, och snart fick de syn på anledningen till det: en fors! Rätt var det var började marken luta brant utför och skummet stänkte i stora kaskader när det vilda vattnet slingrade sig nedför sluttningen. Här fanns det ännu fler stora stenar och en rad vattenfall som de måste passera. ”Håll i dig!” skrek Alex. Amira svarade inte, hon bara klängde sig fast, blek i ansiktet och med hopknipna läppar som var blå av köld. Flotten ökade farten allt mer, och fortsatte hela tiden snurra runt i strömvirvlarna, ibland så snabbt att de blev alldeles yra. Så kom de till det första vattenfallet. Båda barnen knep ihop ögonen och klamrade sig fast av alla krafter. Flotten kastades utför fallet och landade i vattnet nedanför med en sådan hård smäll att det kändes som om repen som höll den samman skulle rämna, men de klarade trycket, flotten höll. Vattnet från fallet översköljde dem som en högtrycksdusch en liten stund innan strömmen åter drog med sig flotten nedför forsen mot nästa vattenfall. Barnen kippade efter andan efter kallduschen, våta och ömkliga som kattungar i en badbalja. De hann knappt hämta sig och återfå balansen innan det var dags för nästa fall, som var ännu större än det första. Igen flög flotten i tomma luften innan den brakade ner i vattnet, dessvärre rakt på ett stenblock som stack upp ur de skummande virvlarna. Stöten blev så kraftig att de kastades av flotten båda två och drogs handlöst iväg av strömmen. Alex hamnade under fallet och av det väldiga trycket pressades han längre och längre ner i djupet, men han lyckades i sista stund med en enorm kraftansträngning simma upp till ytan igen där han hostade och fräste och flämtade efter andan en lång stund. De upptäckte nu att de hamnat alldeles intill kanten av forsen där det bildats en lite lugnare bassäng och Amira tog tillfället i akt att försöka klättra upp på stranden, men vattnet hade urholkat klippsidan så mycket att det bildats höga väggar på båda sidor, omöjliga att ta sig upp för. Sedan grep strömmen tag i dem igen och de for iväg i rasande fart, slogs emot stenar och grenar och översköljdes av iskalla vågor. Och så kastades de utför det tredje fallet, som var det högsta av alla. Amira föll genom luften, några andlösa ögonblick som kändes evighetslånga. Vattenfallet dånade och forsade under henne och hon såg hur en bländande vacker regnbåge hade bildats i den uppgående solens sneda strålar. Stänk från forsen låg över den omgivande skogen som en skimrande vit och fuktig dimma. Sedan träffade hon vattenytan med en smärtsam kraft som pressade luften ur lungorna. Hon drogs ner under ytan och stjärnor virvlade framför hennes ögon i en vansinnig dans innan allt blev mörkt och hon förlorade medvetandet.